

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyní JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Bc. D. F., IČO xxxxxxxxx**
L.
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Šímou
sídlem Radobyčická 830/8, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní energetické inspekce**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 17. 2. 2015 č. 904011515 č. j. 032100514/214/15/90.220/Ve

takto:

- I. Rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 17. 2. 2015 č. 904011515 č. j. 032100514/214/15/90.220/Ve se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce ze dne 17. 2. 2015 č. j. 032100514/214/15/90.220/Ve (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce (dále též „*inspekce*“) ze dne 18. 12. 2014 č. j. 032100514/1089/14/32.104/Kr (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“), a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu spočívajícího v porušení cenových předpisů se měl žalobce dopustit tím, že jako výrobce elektřiny nedodržel věcnou podmínku stanovenou cenovým orgánem podle ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách, a to podmínku uvedenou v bodě 1.3. cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „*CR ERÚ*“ a „*ERÚ*“) č. 2/2010 (pro rok 2011) a v bodě 1.3. CR ERÚ č. 7/2011 (pro rok 2012), když ve výrobně Evid. č. 1 FVE D. F., L. uplatnil podporu i na část elektřiny naměřené v předávacím místě výroby včetně ostatní vlastní spotřeby, která nemohla být fyzikálně vyrobena z instalovaného výkonu 0,005 MW obnovitelného zdroje energie. Podle odborného posouzení Metodikou-2014-001-M, zpracovanou Českým vysokým učením technickým v Praze (tzv. metodikou ze dne 8. 1. 2014 pro určení teoretického maximálního ročního využití FVE na území ČR s vazbou na danou lokalitu; dále jen „*ČVUT*“ a „*metodika ČVUT*“), byla vypočtena maximální možná výroba elektřiny, resp. maximální možné roční využití instalovaného výkonu v roce 2011 na 1 267 kWh/kWp oproti uplatněnému ročnímu využití 1 582 kWh/kWp, což je více o 315 kWh/kWp, a v roce 2012 na 1 208 kWh/kWp oproti uplatněnému ročnímu využití 1 607 kWh/kWp, což je více o 399 kWh/kWp. Měl tak vzniknout nepřiměřený majetkový prospěch, jehož výši nelze podle žalované přesně vyčíslit.
2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, neboť podle jeho názoru ze zjištění prvostupňového správního orgánu nemohou vyplývat skutečnosti nasvědčující spáchání správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, a navrhuje, aby Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Žalobní námitky lze shrnout do následujících žalobních bodů:
3. *Zaprvé.* Žalobce namítá, že inspekce učinila závěr o tom, že žalobce uplatnil podporu i na část elektřiny, která nemohla být vyrobena z kontrolované fotovoltaické elektrárny (dále „*FVE*“), jen na základě svého kontrolního výpočtu opírajícího se o metodiku ČVUT, aniž by v řízení provedla další důkazy.
4. *Zadruhé.* Žalobce tvrdí, že inspekce učinila skutková zjištění v rozporu s provedenými důkazy, neboť při místním šetření v místě FVE neshledala žádné nesrovnalosti, žádné závady ani žádné nesprávné zapojení kontrolovaného zařízení. Skutečnost, že hodnoty naměřené kontrolovanými certifikovanými měřidly jsou správné, nebyla vyvrácena. Žalovaná tyto údaje přesto nerespektovala, a to pouze s odkazem na odborné posouzení metodikou ČVUT. Žalobce má za to, že jakýkoli skutečně naměřený údaj musí být vždy věrohodnější než údaj teoreticky spočtený a předpokládaný. Pokud je v rozporu údaj

zjištěný praxí a teoreticky zjištěný, nelze dospět k závěru, že správným je údaj teoretický. Údaj presumovaný ČVUT na základě výpočtu nemůže být věrohodnějším pramenem zjištění než údaj skutečně naměřený měřidly.

5. *Zatřetí.* Žalobce považuje za nepřipustný důkaz provedením kontroly jiné FVE, vzdálené přibližně 5 km vzdušnou čarou od FVE žalobce, z níž inspekce dovodila správnost svého výpočtu, neboť žalobce nebyl této kontrole přítomen, nemohl se vyjadřovat ke skutečnostem tam zjištěným a nejsou mu ani známy parametry kontrolované FVE.
6. *Začtvrté.* Žalobce namítá, že správní orgány obou stupňů samy uvedly zjištěnou, resp. teoreticky vypočtenou výši majetkového prospěchu, a proto nebylo možné postupovat podle ust. § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách (viz prvostupňové rozhodnutí), podle kterého se ukládá pokuta tehdy, pokud nelze zjistit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu.
7. *Zapáté.* Žalobce uvádí, že žalovaný vycházející jen z teoretických údajů netvrdí, že by elektřina byla měřena nesprávně, a že uvádí, že vykázaná elektřina mohla být žalobcem správně naměřena použitým zařízením, ale že nemohla být vyrobena. Žalobce má za to, že není možné, aby plně funkčním zařízením na měření vyrobené elektřiny byla naměřena elektřina, která nebyla vyrobena.
8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém stanovisku uvedeném ve výroku napadeného rozhodnutí a vyjádřil se k obsahu žaloby.
9. Sděluje, že má pro své závěry vyslovené v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí oporu v dílčích skutkových zjištěních, jejichž obrazem je protokol z provedené kontroly, který obsahuje důkazy pocházející z kontrolní činnosti. Výpočet využití instalovaného výkonu chápe rovněž jako relevantní důkaz, že na straně žalobce vznikl nepřiměřený majetkový prospěch.
10. Žalovaný shrnuje, že žalobce uplatňoval podporu formou zeleného bonusu ve výši 12,42 Kč/kWh za kontrolované období v roce 2011 a ve výši 12,61 Kč/kWh za rok 2012. Podle bodů 1.3 CR ERÚ č. 2/2010 a CR ERÚ č. 7/2011 se zelené bonusy uplatňují za elektřinu naměřenou a dodanou v předávacím místě výroby elektřiny a sítě provozovatele regionální distribuční soustavy nebo přenosové soustavy a dodanou výrobcem obchodníkovi s elektřinou nebo zákazníkovi a dále za ostatní vlastní spotřebu elektřiny podle zvláštního právního předpisu. Podle předaných měsíčních výkazů o výrobě elektřiny žalobce vykázal 8 006 kWh za rok 2011 (roční využití instalovaného výkonu bylo 1 582 kWh/1 kWp) a 8 129 kWh za rok 2012 (roční využití instalovaného výkonu bylo 1 607 kWh/1 kWp). Uváděné hodnoty žalobce také fakturoval a byly mu rovněž poskytnuty finanční prostředky, což dokládají příslušné doklady založené ve spisu. Odborným posouzením podle metodiky ČVUT bylo vypočteno maximální možné roční využití instalovaného výkonu FVE ve výši 1 267 kWh/1 kWp pro rok 2011, maximálně možná výroba elektřiny je tedy 6 411 kWh. Pro rok 2012 bylo vypočteno maximální možné roční využití instalovaného výkonu ve výši 1 208 kWh/1 kWp, maximálně možná výroba elektřiny je tedy 6 112 kWh. Rozdíl mezi vykázanou výrobou elektřiny v režimu zeleného bonusu a maximálně možnou výrobou elektřiny kontrolované FVE podle kvalifikovaného odborného výpočtu pro rok 2011 činí minimálně 1 595 kWh a pro rok 2012 minimálně 2 017 kWh, tedy celkem minimálně 3 612 kWh, což odpovídá částce 45 244,27 Kč. Pokuta byla uložena jen ve výši 20 000 Kč oproti minimálnímu možnému uložení ve výši odpovídající získanému nepřiměřenému majetkovému prospěchu.

11. Žalovaný trvá na tom, že žalobce nedodržel věcnou podmínku stanovenou cenovými orgány podle ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách uvedenou v bodech 1.3. CR ERÚ č. 2/2010 a CR ERÚ č. 7/2011 uplatněním podpory i na část elektřiny, která nemohla být vyrobena z licencovaného instalovaného výkonu 0,00506 MW obnovitelného zdroje energie a která je v rozporu s maximálně možnou výrobou elektřiny z této FVE v kontrolovaných obdobích podle výše uvedeného odborného posouzení. Proto navrhl, aby městský soud žalobu zamítl a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
12. Oba účastníci souhlasili s tím, aby městský soud rozhodl bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „ř. s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal městský soud v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 ř. s.). Žalobu shledal důvodnou.
13. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že dne 2. 4. 2014 zahájila inspekce z podnětu ERÚ jako cenového orgánu kontrolu u žalobce jakožto výrobce elektřiny z obnovitelného zdroje ze sluneční energie, a to systému FVE složeného z fotovoltaických panelů instalovaných na střeše rodinného domu. Předmětem této kontroly bylo ověření, zda žalobce dodržel v období kalendářního roku 2012 věcné podmínky, pravidla a postupy pro přiznání ceny za elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů v jeho provozovně uvedené v CR ERÚ č. 7/2011. Dne 17. 7. 2014 zahájila inspekce u žalobce kontrolu, jejímž předmětem bylo ověření, zda žalobce dodržel v období kalendářního roku 2011 věcné podmínky, pravidla a postupy pro přiznání ceny za elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů v jeho provozovně uvedené v CR ERÚ č. 2/2010. V protokolech o výsledku těchto kontrol bylo shodně konstatováno, že výrobce elektřiny uplatnil podporu ve formě zeleného bonusu i na část elektřiny (naměřené a dodané v předávacím místě výroby a dále za ostatní vlastní spotřebu), která nemohla být vyrobena z licencovaného instalovaného výkonu 0,00506 MW obnovitelného zdroje energie, neboť je v rozporu s maximálně možnou výrobou elektřiny z této FVE vypočtenou podle metodiky ČVUT. Inspekce tedy došla k závěru, že žalobce nedodržel věcnou podmínku stanovenou cenovými orgány podle ust. § 5 odst. 5 zákona o cenách uvedenou v bodě 1.3. příslušného CR ERÚ. V protokolech o výsledku kontrol se zároveň uvádí, že vyrobená elektřina byla měřena úředně certifikovaným elektroměrem ve vlastnictví výrobce, pro který Autorizované metrologické středisko E.ON Česká republika, s.r.o. vystavilo potvrzení o ověření stanoveného měřidla. Ke stavu měřidel nebyla učiněna žádná další kontrolní zjištění.
14. V rámci vyjádření účastníka řízení ke shromážděným podkladům pro prvostupňové rozhodnutí žalobce namítal, že při šetření v místě FVE inspekce neshledala žádné nesrovnalosti ani závady, pro svůj závěr o nemožnosti výroby množství elektřiny vychází jen z výpočtu podle odborného posouzení uvedeného v metodice ČVUT a nerespektuje údaje skutečně naměřené řádně certifikovanými přístroji, do nichž žalobce nijak nezasahoval sám ani prostřednictvím třetí osoby. Tuto námitku inspekce vypořádala na str. 11 prvostupňového rozhodnutí sdělením, že *předmětem kontroly nebylo ověření funkčnosti a správného zapojení FVE, ale ... cílem kontroly bylo ověřit, zda v závislosti na výši účtované ceny za zelený bonus bylo ve vykazovaném roce 2011 a 2012 reálné uvedené množství elektřiny ve FVE vyrobít. Správní orgán podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nerozporuje, že hodnoty vyrobené elektřiny byly naměřeny řádnými, certifikovanými, měřidly,*

nicméně měřidlo není opatřeno žádným zajištěním proti neoprávněné manipulaci a i když správní orgán tuto eventualitu nepředjímá, umožňuje přístup ke svorkovnici a případné ovlivnění naměřených údajů. Správní orgán nikterak neargumentuje metodikou ČVUT coby důkazem o správnosti či nesprávnosti naměřených hodnot, nicméně mimo předmět věci obecně odmítá tvrzení, že změřený (míněno naměřený) údaj musí být a je vždy věrohodnější než údaj vypočtený. Zkušenosti SEI (inspekce) z kontrolní činnosti jsou jednoznačné. Pro dokreslení situace správní orgán uvádí, že během kontrolovaného období roku 2012 provedl totožnou kontrolu u identické FVE vzdálené vzdušnou čarou v okruhu 5 km od FVE účastníka řízení, kde bylo v roce 2012 roční využití instalovaného výkonu 994 kWh/kWp (účastník řízení vykázal v roce 2012 roční využití instalovaného výkonu 1.607 kWh/kWp). Z fyzikálního hlediska je nemožné, aby u dvou identických FVE, umístěných v téměř shodné lokalitě nastal tento rozdíl v ročním využití instalovaného výkonu. Napadené rozhodnutí se s tímto odůvodněním ztotožnilo.

15. Městský soud spatřuje ve výše citované argumentaci logický rozpor. Inspekce sděluje, že neargumentuje metodikou ČVUT coby důkazem o správnosti či nesprávnosti naměřených hodnot, avšak zároveň právě na základě výpočtu pomocí této metodiky konstatuje, že naměřené hodnoty nejsou reálné. Na jednu stranu tvrdí, že nepředjímá, že by snad s měřidlem bylo neoprávněně manipulováno, na stranu druhou však sankcionuje žalobce za uplatnění množství elektřiny, které je větší, než bylo možné vyrobit, jakkoli je v souladu s naměřenými hodnotami. Z tohoto odůvodnění tak není zřejmé, na jakých skutkových okolnostech přesně spočíval správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit a za který mu inspekce uložila pokutu s odkazem na ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.
16. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopouštěla správního deliktu tím, že nedodržela věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5 téhož zákona.
17. Podle bodů 1.3. CR ERÚ č. 2/2010 a CR ERÚ č. 7/2011 se zelené bonusy uplatňují za elektřinu naměřenou a dodanou v předávacím místě výroby elektřiny a sítě provozovatele regionální distribuční soustavy nebo přenosové soustavy a dodanou výrobcem obchodníkovi s elektřinou nebo zákazníkovi a dále za ostatní vlastní spotřebu elektřiny podle zvláštního právního předpisu. Zelené bonusy se neuplatňují za technologickou vlastní spotřebu podle zvláštního právního předpisu.
18. Podle ust. § 5 odst. 5 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (resp. do 31. 12. 2012), byl výrobce, který vyrábí elektřinu z obnovitelných zdrojů pro vlastní potřebu, povinen předávat naměřené nebo vypočtené údaje o množství jím vyrobené elektřiny z obnovitelných zdrojů provozovateli regionální distribuční soustavy nebo provozovateli přenosové soustavy. Splněním této povinnosti vznikl tomuto výrobcí nárok na úhradu zeleného bonusu a na vydání záruky původu podle § 4 odst. 13 cit. zákona.
19. Z právních předpisů týkajících se podpory formou zeleného bonusu je zřejmé a pro řešenou věc významné, že jeho uplatnění je, resp. bylo vázáno v zásadě na množství naměřené elektřiny. Pro uplatnění správné výše zeleného bonusu pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření bylo nutné ještě správné podřazení zdroje pod podmínky uvedené v bodech 1.9. CR ERÚ č. 2/2010 a CR ERÚ č. 7/2011.

20. V přezkoumávané věci inspekce nespatřuje pochybení na straně žalobce v tom, že by účtoval za měrnou jednotku MWh cenu (zelený bonus) v nesprávné výši. Netvrdí ani, že by žalobce fakturoval množství elektřiny, které by bylo v rozporu s naměřenými údaji. Dále nerozporuje funkčnost a správné zapojení FVE včetně měřidel (resp. to ani nezjišťovala), neprokazuje a podle svých slov ani nepředjímá, že by s měřidly bylo neoprávněně manipulováno.
21. Inspekce pouze konstatovala, že množství naměřené elektřiny je v rozporu s maximální možnou výrobou elektřiny vypočtenou podle metodiky ČVUT s přihlédnutím k systému PV GIS (Photovoltaic Geographical Information System). Nijak nezkoumala, co bylo příčinou tohoto rozporu, a neosvětlila, v čem spočívá nedodržení věcné podmínky stanovené cenovým orgánem v bodech 1.3. CR ERÚ č. 2/2010 a CR ERÚ č. 7/2011. Nutno zdůraznit, že onou věcnou podmínkou bylo uplatnění zeleného bonusu za elektřinu naměřenou a dodanou v předávacím místě výroby a ostatní vlastní spotřebu elektřiny.
22. Rovněž napadené rozhodnutí na str. 7 výslovně nečiní sporným, že by snad hodnoty vyrobené elektřiny nebyly naměřeny certifikovanými měřidly, nicméně konstatuje, že *měřidlo nebylo opatřeno žádným zajištěním proti neoprávněné manipulaci*, aniž by ozřejmilo, zda takto zajištěno mělo být, zda certifikovaná měřidla pravidelně taková zajištění mají a zda tedy takový nedostatek mohl být důvodem pro vyvození objektivní odpovědnosti provozovatele FVE.
23. Na straně 7 až 8 napadeného rozhodnutí se uvádí, že *pojem „naměřené údaje“ nelze redukovat pouze na předání údajů z číselníku elektroměru, pokud hodnota zaznamenaná elektroměrem i s řádným úředním ověřením stanoveného měřidla přesahuje fyzikálně technické možnosti množství vyrobené elektřiny, nelze pak tento údaj považovat za pravdivý. ... Účastník řízení podniká ve výrobě elektřiny s veškerými riziky podnikání jako každý jiný podnikatel a musí respektovat podmínky a požadavky právních předpisů vztahujících se k jeho činnosti a činit veškerá opatření, aby je neporušil. ... účastník řízení je za provoz své výroby zcela a objektivně odpovědný z pohledu provozu, tak i jakékoliv případné technické závady. Z pohledu objektivní odpovědnosti za podnikatelskou činnost účastníka řízení správní orgán I. stupně nezkoumal technické podmínky, za kterých byla FVE provozována, ale shledal po kontrolním posouzení množství vyrobené elektřiny v kontrolovaném období za nereálné.*
24. Žalované inspekci lze přisvědčit, že ust. § 17 odst. 1 ve spojení s odst. 4 zákona o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017, stanoví tzv. objektivní odpovědnost podnikající fyzické osoby za správní delikt podle tohoto zákona (s možností liberace v případě prokázání, že taková osoba vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila), a není tak zde pro vyvození odpovědnosti vyžadováno zavinění. Přesto je třeba, aby správní orgán specifikoval, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a jaké jednání či událost k porušení povinnosti vedly. Pouze na základě jediného zjištění, a sice odchylky naměřených údajů od údajů presumovaných výpočtem podle metodiky ČVUT, není možné dojít k závěru, že se výrobce elektřiny dopustil správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Posouzení postupu žalobce jako deliktního (podle nové právní úpravy jako přestupkového) a rozhodnutí o sankci za správní delikt (dnes přestupek) musí být opřeno o provedení a vyhodnocení důkazů o jednání či opomenutí, jež zakládají správní odpovědnost, nikoli jen o obecně vyslovené teoretické předpoklady, zvláště jsou-li konkrétní praktickou situací vyvráceny nebo zpochybněny. Jen tehdy, lze-li dokazováním ve správním řízení prokázat jednání či

opomenutí zakládající správní odpovědnost, např. pro technickou závadu měřidla, za kterou by podle cenových předpisů žalobce objektivně odpovídal, nabízí se (při splnění dalších zákonných podmínek) možnost správního potrestání. Odborný výpočet podle metodiky, která nemá oporu v právním předpise, může být sice teoretickým předpokladem popisu výkonu technického zařízení, nemůže však nahradit poznatek učiněný reálně provedeným měřením, které prokáže jiný, než předpokládaný výsledek a které tak slouží jako důkaz o rozhodné skutečnosti, samozřejmě za podmínky, že nebyla zjištěna závada na měřidle.

25. Žalobce uplatnil zelený bonus podle zákona za naměřené hodnoty. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by nedodržel věcné podmínky cenových předpisů, resp. jeho právní obrana nebyla vyvrácena. Pokud by uplatněné hodnoty nebyly pravdivé např. z důvodu závady na měřidlech, i kdyby o nich nevěděl, nesl by žalobce objektivní odpovědnost za takovou technickou závadu (s uvedenou možností liberace).
26. Právní předpisy platné pro tuto oblast dávají inspekci dostatečný prostor, aby relevantním dokazováním ověřila funkčnost a nedotčenost měřidel u kontrolovaných FVE. Je proto nutné ověřit, zda případná závada existuje (existovala), popř. zkoumat, co je příčinou stavu, kdy naměřené hodnoty neodpovídaly hodnotám teoreticky vypočteným. Je tedy nutné ověřit, zda příčinou rozporu mezi naměřenými a vypočtenými hodnotami byla závada na měřidle nebo například skutečnost, že daná lokalita vykazuje či vykazovala určité abnormality, anebo to, že s měřidlem bylo manipulováno. Výsledek odborného výpočtu může být indikátorem určitého nežádoucího stavu, snad i porušení některé právní povinnosti, nelze se však s ním spokojit jako s jediným důkazem pro uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách. Ani argumentace výsledkem kontroly jiné, třebaže srovnatelné FVE není dostatečně průkazným podkladem pro vyvození správní odpovědnosti a uložení sankce. Skutkový stav, z něhož napadené i prvostupňové rozhodnutí vychází, nemá dostatečnou oporu ve zjištěních zdokumentovaných ve správních spisech. Věc tak vyžaduje zásadní doplnění dokazování naznačeným směrem za účelem zjištění skutkového stavu do takové míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).
27. Na základě výše uvedeného městský soud shledal, že žaloba je důvodná, a napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Současně městský soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, proto mu městský soud přiznal náhradu nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, dále z odměny za zastupování advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, po 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky] a režijního paušálu ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané

hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21% z částky 6 800 Kč, tedy o 1 428 Kč. Žalobci tak náleží na náhradě nákladů řízení celková částka 11 228 Kč.

29. Odpovědnost za přezkoumávaný správní delikt posoudil městský soud podle tzv. dosavadních právních předpisů, neboť novelizace ust. § 16 zákona o cenách, učiněná zákonem č. 183/2017 Sb., neobsahuje v souvislosti s novým pojetím přestupkového práva věcnou změnu v rozsahu správního trestání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. března 2018

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu

